

ДЖАКОМО ЛЕОПАРДИ НОЩНА ПЕСЕН

Превод от италиански: Драгомир Петров, —

chitanka.info

На един овчар, който броди из Азия

*Защо си горе ти, луна? Кажу защу си,
светило мълчаливо?*

*Въздигаши се с нощта над тази степ
и тръгваш. После спираши.*

*Все още ли те мамят
небесните пътеки?*

*Не знаеш ли досада? Все така ли
ще съзерцаваш тези долини?*

*Напомня твойта самота
животът на овчаря,*

*Надига се със първата омара,
подкарва стадото си през полето
и цял ден: агнета, води, тревии...*

*След туй си ляга изморен с нощта
и друго не очаква.*

*Кажу, луна, кажу какво е
овчаровата участ зла?*

Какво е вашият живот на светила?

Де свършва моят брод

на скитничество мимолетно?

Де води твойт неизменен ход?

*Старик отпаднал, беловлас,
със дрипи няколко съдрани
върху гърба, с нозе във рани,
поел на гръб товар непоносим,
минавам пряко долини и планини,
вървя през камъни, през пясъци и тръне,
под ветрове и бури развилнели,
под небеса, пламтящи като пещ,*

през ледове, през пътища, в предели
незнайни устремени,
вървя задъхан, настървен,
минавам през блата и през потоци, падам,
издигам се и по-нетърпеливо,
издран и в кърви, приближавам
целта, където моят път
с умората събрана се стремеше:
ужасна, необгледна пропаст,
където падаш и забравяш.
Неземна девственица, туй е
животът върху тази пръст корава.
А всеки идва с мъка на земята
и крие смърт самото му рождение.
Познава най-напред скръбта. И още
в началото баща му сам го утешава,
че е дошъл без време на света.
След туй расте, но майка му и тя
със думи и дела му вдъхва упование.
И все така, година след година,
го утешават за човешката съдба.
И сякаш дълг по-драг не съществува
за бащината обич. Но защо
ний даваме под слънцето живот,
комуто после ще дължим утеха
за туй, че е роден? Ако животът
е само казън безсърдечна,
защо така безропотно го влачим?
Девица недокосната, това
е ориса ни тук. Но ти си вечна —
не ще те стигнат моите слова.
И все пак, скитнице самотна,
замислена над своя вечен ход,
ти може би едничка би могла
да проумееш земния живот.
Да разбереш бедите ни какво са,
да вникнеш във смъртта и в туй велико

обезцветяване на твоя ближен;
какво е да изчезнеш от земята,
да се простиш със всичко скъпо.
Бездруго ти разбираш на нещата
причината, плода на всяко утро
и всяка вечер; ясно виждаш ти
безмълвния, безкраен ход на времето;
бездруго знаеш ти кому изпраща
усмивката си сладка пролетта,
кому угажда жегата на август,
кому е в служба зимата със своите
безкрайни ледове. Хилядо тайни,
овчарю беден, скрити навсегда,
ти знаеш, страннице. И често пъти,
когато гледам немия ти образ
над тази пуста равнина, която
със своя кръг опира небесата;
или когато подир своето стадо
пристъпвам неотклонно, стъпка в стъпка,
и гледам как горят във небесата
звездите, думам си замислен: на кого
са нужни горе факли? И какво
е въздухът безкраен, и какво
е ясната, бездънна глъб?
Какво ли означава тази
необозрима самота? А аз какво съм?
Така за стаята небесна аз си мисля,
тъй неизмерна и великолепна
за нейната неизброима челяд,
за всичкото усилие, за всичкото
движение, което са понесли
небесните и земните неща,
които се въртят без миг почивка,
за да се върнат винаги, отдето
са тръгнали. И никак не успявам
целта и ползата от всичко туй да видя.
Но ти, разбира се, нетленна дево,

го знаеш. Аз дълбоко чувствавам,
че кръговете вечни, за които
съм слаб, за нечие незнайно потекло
навярно носят полза и недоволство;
за мен животът е тегло.

Ти, стадо мое, спиш блажено
и не познаваш своята несрета.
Завиждам ти. Не само за това,
че скръб не носиш в своя път; не само
затуй, че всяка мъка и неволя,
че всеки страх мъчителен забравяш;
ти никога не си познало що е
досадата. Когато лягаш в сянка
над сухата трева, доволно ти си.
И тъй прекарваш цялата година,
без да познаеш скуката. Аз също
присядам на тревата, но веднага
под сянката желана мисълта ми
вълна на страшно отегчение залива,
а шпората на някаква тревога
до кръв се влива в мен. Че седнал,
аз още по-далече съм от онзи
жадуван мир. А нищо не желая
и нямам от какво да се оплача.
Какво и как те прави тъй доволно,
не знам. Но ти щастливо си.
О, ако можеше да проговориш,
попитал бих и теб: защо сред тази
безкрайна степ, излегнат на земята,
във сладка леност всеки звяр почива,
а аз, когато легна да почина,
досадата по-страшно ме напада.

А може би и аз, ако бих могъл
с криле над облаците да политна
и да броя една подир една звездите

*или на ехо гръмотевично подобен,
да се заскитам от верига на верига,
честит бих бил, любимо мое стадо,
честит бих бил, девице белоснежна?
А може би, залутана далече,
потънала във чуждите съдби,
и мойта мисъл днес се разминава
с жадуваната истина. А може би
във всеки вид и всяко състояние,
в леговище подземно или в люлка,
прокълната е светлината дневна
за оня, който на света се е родил.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.